

RONAHÎ

Ey xortê ciwanmêr,
bes e bêfêde ye ev rev,
Destê xwe bidin hev!
Ronahi li pey tarî ye,
tim roj e li pey şev,
Em nayêne kuştin!

CEGERXWIN

HEVRA

Komela Şoreşvanên Kurdên Tîrkiye

HEVRA

Devrimci Tîrkiye Kürtleri Örgütü

Hejmar 14-15
Sayı

Adar: 1975
Mart

Biha: 2 DM
Fiati: 2 DM

4000-
k. gund man
57-gelb hardshagan
gêichen weg 2
WWW

DOĞUDA TERÖR

ŞÊX ENSARİOXLI

KURDISTANA IRAQ

ÇAĞRI

ÇAĞRI

11 Aralık 1974 günü Urfa'nın Viranşehir ilçesinde faşist, ırkçı ve militarist Türk hakim sınıfları Kürt Halkına karşı milli zulmün bir örneğini daha barbarca işlediler; sayıları 22 yi bulan Kürt köylülerini evlerinden toplatarak kurşuna dizdirttiler. Şikan Erkek, Ali Kahraman, Hamet Diken, Kejan Sevgili Avat Sümer, Hıdır Kanatlı, İsa Çakmaz adlı Kürt köylüleri de hunharca öldürülen 22 kişinin arasındadırlar.

Bu utançverici katliamı Türkiye halklarına bir kaçakçılık olayı olarak yutturmaya çalışan faşizan, hakim ve tutucu güçler; 11. 12. 1974 tarihli günlük gazetelerinde „Viranşehir-Suriye sınırında 9 kaçakçı, jandarma müfrezeleri ile karşılıklı çarpışmalardan sonra öldürülmüşlerdir“ diye manşetler atırıp, halkı bu yolla uyutmaya çalışmışlardır. Hadisenin ikinci günü ise öldürülenlerin 9 kişi olmayıp, 22 kişi oldukları Urfa milletvekili Celal Paydaş ve 12 doğulu parlamenter tarafından açıklanmıştır. Olayla ilgili olarak meclise verdikleri önergelerinde işlenen cinayetlerin açıklığa kavuşturulmasını istemişlerdir.

Daha sonra konuşmasına devam eder C. Paydaş şöyle demiştir: „Şayet devlet kaçakçılığı önlemek istiyorsa, ihbar ediyorum. Gaziantep'te Kilis pasajı, Urfa'da ucuzluk pasajı, Diyarbakır'da Japon pasajı, Mardin'de ucuzluk pasajı hertürlü kaçak malların satıldığı yerlerdir. Orada ağalar ve şeyhler işbirliği yaptıkları sınır jandarma komutanları ve emniyet yetkilileri ile milyonları vurmaktadırlar. Ve devlet de bütün bunları bilmektedir.“

Görülüyor ki hadise hiçte faşist güçlertarafından ileri sürüldüğü gibi olmayıp, tamamen ırkçı bir zulmün örneğidir.

Nasıl ki Mosambik'te, Gine-Bisau'da, Angola'da ve Vietnam'da Emperyalist ve faşist canavarları tarafından bu ülkelerin halkları hunharca katlediliyorsa, aynı şekilde sürekli olarak Kürt halkına karşıda faşist ve ırkçı baskılar, katliamlar işlenmiş ve işlenmektedirler.

Bu olaya neresinden bakarsak bakalım, milli oluşu açıkça görülmektedir. Hatta olayın milli oluşu sorusunu, en iyi şekilde faşist ruhlu jandarma yüzbaşısının şu sözleridir:

Devamı arka kapakta

RONAHÎ, KOVARA KURDÎ – 8061 ZÜRICH 61 / Hirzenbach
Postfach 200 – SCHWEIZ

Hesap No: BfG Friedrichshafen, Konto-Nr. 20732404
7990 Friedrichshafen, West Germany

Abone tarifesini: Batı Almanya: 9 DM
Diğer Ülkeler: 5 Dollar

ŞEREKÎ HOVÎTIYÎ NÛ LI KURDISTANA ÎRAQ

ERÎŞA DIRTÎYA NIJADPARÊZI Û MILÎTARÎZMA BEESÎ DIJÎ GELE KURD

Birêbira Beesî, piştî çar salên agir „temirandinê“ dîsa bi hovîtiyê li Kurdistanê şer didûmîne. El-Bekr û giregirên Beesiye şovêne din li derdorên wî, ji 11. mardê virda bi topan, debaban û firokên modern gûnd û bajarên Kurdistanê wêran dikin, dişebitînin. Lê gelê Kurd, her çiqas goriyên wî pir in jî, bihevragirtin pir bi hêz e, diji vî şerê şovênist sekiniye û serdest e. 50 hezar Pêşmergeyên Kurd, %85 ê Kurdistanê azad kirine, 3 hezaran pirtir leşkerê Iraqî hatine kujtin û 54 jortir firoke li Kurdistanê hatine xar. Birêbira Beesî, li jêr dan-standina Kurdistanêye îxtisadî bend kiriye. Ger bi zûtirê doza gelê Kurd bi rêke demokratî neyê helkirin û ev şerê dijkurdî neyê temirandin, him El-Bekr ê welgere û him jî hêzên paşverûye li Iraqê ê dirr bin. Eşkere ye, ku ev geşa wiha, ê çerxa aşê emperyalîzmê bigerine û diji serdestbûna hêzên Kurd û Ereben pêşverû ye. Berpirsyarê vê rewşa nû li Iraqê her giregirên Beesî nin, û şerê, her bi bendkirin û bi serhincirandina leşkergeriya (mîlîtarîzma) û şovînîstiya wan bitemire.

Ev ne cara yekan e, ku şerekî temirî li Kurdistanê careke din alav digire. Ji 1961 ta niha karbidestên Erebi li Bexdayê, bi Şorişa Kurd ra şeş caran „lihevhatin“, lê dîsa jî „lihevhatinên“ xwe pêpez kirine û her car li Kurdistanê şer gurtir ajotine. Her çiqas jî vî şerê 14 salî, serê gelek birêbirên Bexdayê xwer û agir û hovîtiya wî zêdetir dibe, lê armanca herd seriyên şerkirî ne hatiye guhêrandin: Bexda dxweze bi zordarî gelê Kurd di bin nîrê bindestiyê da bihêle. Gelê Kurd jî bi diji wê, Şorişeke bo rizgarbûna netewî û pêkhatina demokratîyê li Iraqê dajo. Gelek dilsoz û demokratên cihanî, bawer û hêvî dikirin, ku lihevhatina 11 Adar 1970 yî dawiya şer anîbû, gelê Kurd û Erebi dikaribûn bi hevra li ser bingeha wekhevî, biratî bijin û xebata xweye bihevra, bo demokratîyê bidûmînin. Lê, destpêkirina vî şerê Beesiyî nû diji gelê Kurd, eşkere kir, ku birêbirên Beesî dest ji şovînîzmîyê bernedane û bi leşkergeriyê hewl didin gelê kund bindest bikin. Eşkere ye, ku ev tewra Beesî diji her bîr û bawerî û jiyaneke demokratî ye û reha wê, di îdyolojiya nijadparêztiya Beesî da ye. Şerê îro li Kurdistanê, wek ê duh, diji pêkhatin, biserxwegirtin û geşbûna demokrasiyê ye. Ew, diji her bîr û bawerîke demokratî ye û lewra jî pêwîst e him demokratên Iraqî û him jî yên cihaniyên din diji vî şerî bin.

ŞORIŞA KURD DUH Û ÎRO

Wek hemû şorişên gelên bindest, şorişa Kurdistana Iraqê jî, dîroka xwe heye. Bêmafemayîna gelê kurd, bindestiya wî, zordariya netewî li ser wî û kedxwerineke bêgane li Kurdistanê, hoyên serhildan û şorişkirina gelê Kurd in. Di dîroka xebata xweye bo rizgarbûna netewî da gelê Kurd gelek xwîn rijandiye û goriyên mezin daye. Lê ta îro nemirovatî, hovîtî û dirrtiya karbidestên bêgane, gelê Kurd çavtirsî ne kirine û şorişa wî ji rêya armancên xweyên pêşverû der ne kirine. Ango gelê Kurd, ta îro dijî nijadparêziyê, dijî zordariyê, bo wekheviya gelên pêrajyî û rizgarbûna netewî xebat kiriye. Bi kurtî Şorişa Kurd, pêşverû ye, bo azadî û demokrasiyê hatiye ajotin. Lewra jî hêzên pêşverû, hevkarên wê û ên paşverû jî dijminên wê nin. Di vê rê da meşandin, bingeha serdestbûn û serfiraziya Şorişa gelê Kurd e. Pişgîrî û yalîkariya welatên sosyalîst, hêzên demokrat û gelên cihanêye bindeste din, pêwîst e û garantî ye bo meşa di vê şopê da. Bo rastî têgihîştina geşa tevgera gelê Kurde netewî, em dxwezî li dîroka şorişa Kurdistana Iraqêye nû mêze bikin. Emê hewl bidin, bi lêkolîneke kurt xwestin û kirinên şorişa Kurd û birêbirên dijmine li Bexdayê pêşkêşî xwendivanên xwe bikin. Diyar ê, ku îmkân tune di çarçewa govara „Ronahî“ da dîroka şorişa Kurdistana Iraqê binivîsin.

Xebata gelê Kurd û hêzên demokraten eşkere, li Iraq bi 14.7.1958 dest pê dike. Ev roj, dîrokî ye. Hêzên Kurd û Ereben pêşverû, vê rojê qiral Feysalê Haşemî welgerandin. Ev bûyera şoriş bû, bo ku zordarî û kedxwerina hêzên emperyalîzî li rêya qiraltiya hevkarên wan hurşiya bû. Şayîke mezin ketibû nav gelên Kurd û Erebi li Iraqê. Hêzên cihaniye demokratên pêşverû dilşa û ên emperyalîzî û hevkarên wan posîde bûn. Serekê Şorişê Evdilkerim Qasim digot: „Iraq welatê gelên Kurd û Erebi e. Herd gel, wekhev in û bira nin.“ Ev gotinên bîr û bawerîke pêşverû, demokratî di destûra bingehiye hingeyî li benda sisiyan hat girêdan. Dijmîntiya bi dehsalan di nava Kurd û Erebi da, a bi xwestina emperyalîzmê û yalîkariya hevkarên wêyan Iraqî hatibû sazîkirin, berbiba bûbû. Wekheviya Kurd û Erebi, biratî û yekatî li Iraqê pêkanî bû. Hêzên

pêşverûyen herd gelan, xebata xwe bo organîzêkirin û xurtkirina geşa demokratiyê pêşda dibirin. Naskirina mafeyên gelên kurde netewî, bingeheke mihkem û pêwîst bû bo serdestbûna vê geşa demokratiyê. Bi vê, sîleke zexim li ruyê emperyalîzmê û hevkarên wê hatibû lêxistin. Partî Demokrat Kurdistan Iraq (PDK) ji îlegaltiyê derketibû, xwestin û hesretên gelê Kurd bi eşkeretî pêşkêşî birbaweriya giştî dikir. Di xebata dijempereyalîzmê, hêzkirin û firekirina geşa demokratiyê da hêzên Kurd û Erebe pêşverû, li rêyên nû digeriyan. Komara Iraq bi vê hêzbûna navxwe û yekbûna xwestina bo demokratiyê, dikaribû ji pakta Bexdayê derkeve. Ev gaveke pêşda avitî bû. Vêya nîşandida, ku xebateke gelên Iraqêye zexim li dijî nijadparêziyê, emperyalîzmê û bo demokratiyê heye. Vegerandina Mistefa Barzanî û kêmasiya 600 Kurdên li mihacîriya Sovyetistanê, ajotina vê xebatê da pir girîng bû. Di yalîkî da Kurdên ku 12 salan li ser telebazîya hêzên emperyalîzmê welatên xwe terikandibûn vegariyabûn û yalê din da ew, hustuneke piştêpêvagiradayî bûn bo pêkanîna armancên şorişê nû. Bi teybetî, bi alîkariya vê hêza Kurd, meriva karibû serhildana Şawaf sala 1959 bihincirîne. Ev serhildana, salekî piştî şorişê dij-qiraliyê tehlîka pêşîn bû dijî komara Iraqê. Di vê geşê da Partî Komînist Iraq (PKI) jî mafeyên gelê Kurde netewîye demokratiyê qebûl dikir. Vê tewra PKI, rêya tesîra xebata xwe li Kurdistanê fire dikir û hevkarîya PDK pirtir dikir. Ev herd partî bûbûn du hustûnên zexim bo hildana barê xebata dijnijadparêzî, dijempereyalîzmê û bo bicîanîna armancên Şorişê nû. Lê general Qasim xwe, ne dixwest kes an jî hêzeke din, ji wî meztir be û gelên Iraqî, pişgîriya wan bikin. Ew, ji reha xwe birciwayê piçkole bû û hînî birêbirineke demokratiyê ne bûbû. Piştî ku tesîra layangirên Nasir û neteweparêzên Erebi bo wî tehlîke ne bûn, hêdî û hêdî dest dirêjî Kurdan kir. Armancên şorişê temmuzê û benda sisiyan a destûra bingeheke birkiribû. Qasim rêya „hela“ doza gelê Kurde netewî guhurî wî digot: „pêwîst e gelê Kurd di nav neteweya Erebe da bê helandin (mahikandin). Qasim, rastî û bingeheke Şorişê di serekiya xwe da pûç dikir. Bi vê xwestina xwe û tewra dijî jiyana demokratiyê ni karibû rêya meşa geşa demokratiyê bend bike, lê roj bi roj dibû tehlîkek meztir bo vê şorişê gelî. PDK, ev tehlîke

didît û piraniya karên xwe bi veşartî dikir. Lê Qasim, pêwendiyên xwe PKI ra dişidand, bo ku tenê ne mîne. Yalêkî din da jî, ji PKI ne ditirsiya, bo ku tesîra wê li nav gel kêmbû. Him jî hêvî dikir, ku di şerekî dijkurdî da arîkariya welatên sosyalîst jê ra çêbe. Lê ewî bîr dikir, ku ev rê bo tevgerê Kurde netewî jî vekirî ye. Bîr û baweriya welatên sosyalîst û hêzên demokratên cihanî, di rêya pêkhatin û serxwegirtina demokratiyê da li Îraq, li yalê pişgîriya gelê Kurd bûn. Qasim, 1961 PDK qedexa kir, hewl da serekê wê Mistafa Barzanî li Bexdayê bigire. Barzanî û giregirên Partiyê din, rêvîn Kurdistan. Diyar bû, ku destpêkirina şer dûr nîne. PDK û gelê Kurd, di nav van 3 salên piştî şorişê, ne bo şer lê bo aştîyê û serxwegirtina demokratiyê karkiribûn û amadeyî şer nîn bûn. Bo jarkirina hêzên Kurde şorişvan Qasim, yalîkarî da eşîrên wek Zibariyan û Lolan. Ev eşîran, serwestiya netewî tê da tune bû, rêngê wanî komekî gelekî feodalî bû. Dijmintayiya li nav wan û Barzaniyan hê zînde mabû. Qasim, ew rewşa wiha îstismar kir, hêz û hellan da wan. Zibariyan û Lolan bi çek û yalîkariya birêbira Bexdayî, êriş anîn ser Barzanî û rêxrawên PDK. Hêzên layangirên Barzanî û partî, piştî şerekî xwînrijî li nav xwe serdest bûn. Bi vî awayî plana Qasime yeka, a berduhevdana Kurdan serê xwe ne girtibû, pûç bûbû. Vê carê tecruba Qasim ji sala 1945, yalîkariya wî ne kir. Wê demê bi yalîkariya kolîdarên Brîtanî Qasim, bûbû serekê ceşên ji eşîrên Zibarî, Dozkî, Berwarî ûêd (û ên din) û dijî Barzaniyan û hêzên Kurdên din şer dikir. Wê çaxê Barzanî bi 10 hezar Kurdan mecbûrî derbasbûna Kurdistanê Iranê bû. Bi kurtî hê di wî wextî da, kurmên dijkurdiyê di mêjiyê Qasim da hebûn û wî metodên siyaseta kolîdarên Îngilîzî dimeşand: beşkirin, jarkirin û bindesthîştin". Paş serxwenegirtina vê telebaziya xwe Qasim, 9. 9. 1961 dest bi şerekî hovîtî û nemi-rovatiyê kir. Gund û bajarên Kurdistanê hatin bombe kirin. Bi dehhezarên leşkerên Îraqî, kişiyên ketin Kurdistanê. Bi hezaran xelkê Kurdistanê bê avayî man, peşmûrde bûn. Tedayî û zordariya Qasimê diktator û hovîtiya şer, gelê Kurd mecbûrî xweparêztin û xebateke biçek kir. Hemû Kurdên welatperwer, kom bûn li dor Barzanî û PDK. Li Kurdistanê hat organîze kirin û toximê şorişa gelê Kurd bo rizgarbûna netewî hat çandin. Çekên têkoşerên

Kurd kêrn û kewn bûn. Lewra Kurd, şerê gerîlatiyê ajot. Gerîlayê Kurd, bi navê PÊŞMERGE bi mêrxasî şerê azadî û rizgariya netewî meşandin. Xêncî „ceşên Qasim“ hemû gelê Kurd, dijî birêbira Bexdayî şer kir. Bi vî awayî, şorişa gelê Kurd li Kurdistanê Iraq, wek şerê rizgarkirina hemû gelê din, bi rêngê gerîlatiyê destpêkir û ta îro jî wa didûmîne. Di Şorişê da hemû hêzên Kurdistanê şûnên xwe girtibûn û dijî şovîntiya diktator Qasim xebat dikirin. Lê PKI, li yalê Qasim bû, cîgeh li nav birêbir û leşker da wergirtibû û ne dixwest vê rewşa xwe inda bike. PKI, li Îraq û li der Îraq pişgîrî ji Qasim ra dikir. Lewra bi Qasim ra berpirsyarê vî şerê şovînî dijî Kurd bû. Ew geşa wiha, bo Kurdistan teybetî û bêbextî ye. Çawa ku hûn dizanin, Partiyên Komînist di şorişên gelên cihanîyên bindest da, li pêşiya hemû hêzên din xebat kirine û dikin. Ew jî, garantî ye bo pêşverûmayîn û serfirazbûna xebata dijî nijadparêziyê, serdestbûna çînên karkir û qewirandina emperyalîzmê ji welat. Lê bidaxaw e PKI, li der şoriş maye, heta hevkarî bi birêbirên Bexdayiyen şoven ra kiriye û îro jî dike. Vê kêmkuriya pratîka îdyolojî, him ziyar dayê tevgera gelê kurd û him jî geşa demokratî li Iraq jar hîştîye. Em hêvî dikin, ku PKI van rêxneyên me goreyî xwestina meye dostayetiye wergire û zûtir şûna xwe li tevgera gelê Kurde netewî bigire, bo ku bikaribe berpirsariyên xweyên dîrokî û îdyolojî, pêşberî rizgariya kurde netewî û kedkirên Iraqî bicîbîne.

Dûmahîk heye

* NEWROZA WE PÎROZ BE *

DOĞU'DA YENİDEN TERÖR VE KIYIM BAŞLADI

FAŞİST KOMANDO BASKINLARI DOĞU'YA KAYDI. MALATYA, MUŞ, SİİRT, BİNGÖL, ADIYAMAN, MARAŞ, TOKAT VE AMASYA'DA KANLI ÇATIŞMALAR ÇIKTI, ÖLÜLER VE YÜZLERCE AĞIR YARALI VAR. MİLLİYETÇİ ÇEPHE PARTİLERİ (AP, MSP, MHP, CGP) VE ONLARIN MAŞASI HÜKÜMET DOĞU'DA NE YAPMAK İSTİYOR?

Türkiyede son aylarda en çok tartışılan iki konudan biri dev adımlarla ilerleyen ve halkın belini büken pahalılık, diğeri ortalığı kasıp kavuran, yakıp yıkan, emekçi ve köylünün haklarını savunanları sokak ortasında öldüren Milliyetçi Hareket Partisinin faşist komandoları.

Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (TÖB-DER), pahalılığı ve faşist baskıları protesto amacıyla 15 Şubatta Türkiye'nin 52 ilinde toplantı ve yürüyüşler düzenledi. Toplantılar için yetkili devlet kuruluşlarından kanuni izinler alınmıştı. TÖB-DER'in toplantılarını yer yer basan faşist komando grupları ve Milliyetçi Çephe partilerinin üyeleri 8 ilde kanlı olaylar çıkardılar, şehirleri harabeye çevirdiler, 2 ölü ve yüzü aşkın ağır yaralı var. Buraya kadar gazetelerden, radyolardan öğrendiklerimiz, ama olayların, gazetelerin yazmadığı, radyoların söylemediği bir de başka yüzü de var.

TÖB-DER'in toplantıları 52 ilde düzenlendi. Faşist komando baskınları ve kanlı çatışmalar ise Doğu illerinde meydana geldi. Olayların çıktığı 8 ilden 6 sı Kürt Halkının yoğun olarak yaşadığı şehirlerdir.

NEDEN BASKINLAR İÇİN DOĞU BÖLGESİNDEKİ ŞEHİRLER ÖZELLİKLE SEÇİLDİ?

Faşist MHP komandolarının saldırıları son bir yıl içinde bütün Türkiyede şiddetle sürüyor. Fakat bu saldırıların ağırlık merkezi son sıralarda Kürt Halkının yoğun olarak yaşadığı bölgelere kaydırıldı. Bir kaç nedeni var bunun. Önce büyük şehirlerde ve üniversite çecrelerinde başlatılan saldırı ve cinayetler, son yılların faşist 12 Mart rejimi altında epeyce tecrübe sahibi olan ilericileri

ve devrimcileri tahrik edip sokağa dökmekte başarı sağlayamadı. İlericiler ve devrimciler cinayetlere rağmen faşist MHP komandolarıyla çatışmaktan kaçınıyorlar. Çünkü artık herkes biliyor ki, komando saldırılarının amacı her tarafta silahlı çatışmalar ve anarşi yaratarak, gerici partilerin özlemi olan 12 Mart dönemini geri getirmektir. Bu, üç yıl önce 1971 de oynanan oyunun bir tekrarıdır, şu farkla ki, şimdi demokratik güçler bu oyuna yalnız seyirci kalıyorlar.

Anlaşılan gerici partiler ve onların saldırgan komandoları Doğu illerinde daha çok başarı kazanacaklarını umuyorlar. Çünkü 50 yıldır faşist yönetimlerin baskısı altında inleyen Kürt Halkı artık zulme dayanamayacak durumdadır. Demokratik hakları ve özgürlüğü için mücadele etmeye kararlıdır. Komando baskınlarını düzenleyen gerici partiler Doğu'daki bu gergin ortamı tahrik planlarını uygulamak için elverişli görüyorlar. Saldırıları ve cinayetleri birbirini izliyor. Yalnız sözünü ettiğimiz son olaylar değil, Silvan, Tunceli şiddet olayları ve Viranşehir katliamı da aynı faşist düşüncenin tahrik planlarının bir parçasıdır.

Doğu'da emniyet kuvvetlerinin ve ordunun Kürt Halkına karşı düşmanca tutumunu, bu bölgede sanki işgal kuvvetleri imiş gibi davrandığını bütün Türkiyede ve dünyada bilmeyen kalmadı. Faşist MHP komandoları emniyet kuvvetlerinin desteği, hatta silah yardımı ile ve faşist subayların kanadı altında Doğu illerinde ustaca hazırlanmış manevralar uyguluyorlar.

Hükümetin olaylar karşısındaki tutumu da yanılığa yer vermeyecek kadar açık. Hükümet üyelerinin kimlerin adamı olduğu ortada. Hükümet, olaylara sanki hakim olamıyormuş gibi, zayıf bir tavır takınıyor. Ama aslında gerici ve faşist partileri desteklediği için olaylara kasıtlı olarak seyirci kalıyor. İçişleri Bakanı „emniyet kuvvetlerinin ilden ile kaydırılmaması nedeniyle olayların bastırılmadığını“ söylüyor. Halbuki, ilerici demokratik kuruluşlar ve CHP 28 Ocaktan beri bu çeşit olayların tasarlandığını haber vererek hükümeti, önlemesi için uyardılar. Kaldı ki, Doğu illerinde emniyet kuvvetlerinin ve askeri gücün Kürt Halkına baskı ve zulüm söz konusu olduğunda, sayıca yeterli olup olmadığı Kürt Halkı tarafından çok iyi bilinmektedir. Ayrıca bu gücün haşmeti

Tandoğan, Alpdoğan, Yavuz, Alparslan tatbikatları gibi çeşitli vesilelerle sık sık gösterilmektedir. Faşist komando baskınları bir yandan da demokratik ilerici bir parti olan CHPye yöneliyor. Ekim 1973 seçimlerinde CHP, Kürt Halkının yaşadığı Doğu Bölgesinde şimdiye kadar görülmemiş şekilde çok oy aldı. Öteki gerici partilerin bu bölgedeki etkisine son verdi. Çünkü CHP, 1971 Martından sonraki faşist askeri rejim sırasında en ağır baskıya hedef olan Kürt Halkına, bu bölgede jandarma ve askeri komando zulmünün son bulacağına, bundan böyle CHP iktidarının bu bölgeye silah zoruyla değil, ekonomik kalkınmayla geleceğine ve sınırlamasız genel af çıkaracağına söz vermişti. Türkiye hapishanelerini dolduran siyasi ve diğer mahkumların ezici çoğunlukla Kürt olması, genel af üzerinde ısrarla duran CHP ye, Doğu illerinden çok miktarda oy kazandırdıysa da, CHP nin söz verdiği fabrikalar ve toprak reformu da oyların artmasında önemli rol oynadı. CHPnin halkın istekleri doğrultusunda davranması bütün gerici ve sömürücü partileri ürkütüyor. Onların el altından ya da açıkça destekledikleri faşist MHP komandoları da, çatışma çıkardıkları Doğu illerinde, diğer ilerici demokrat kişi ve kuruluşların yanında CHPyi, CHP den yana olduğu bilinen kişileri ve gazeteleri hedef alıyorlar.

Hükümetin de ortaklığıyla gerici partilerin bir merkezden yürüttükleri bu saldırı ve cinayetlerle Kürt ve Türk Halkları üzerinde nasıl bir oyun planladıkları ortadadır. Büyük şehirlerde yaptıkları tahriklerde başarıya ulaşamadılar. Şimdi Doğu illerinde Kürt Halkını tahrik edip kıskırtmayı deneyecekler, sonra da Kürt Halkı hükümet kuvvetlerine karşı ayaklanıyor diye yaygarayı basarak askerleri yönetime çağıracaklar. Böylelikle, halkın isteği olan erken seçimleri engelleyecek, engelleyemeseler dahi, en azından seçimlerin sıkıyönetim altında ve kendileri lehine sonuçlanacak şekilde yapılması için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklar ki, sömürü düzenini sürdürebilsinler. Halkın en basit demokratik haklarına karşı çıkan sömürücü sınıfların halk düşmanı partileri saldırganlıklarını arttırdıkça aslında ne kadar sıkışık bir durumda olduklarını ortaya seriyorlar. Onların saldırılarına ve cinayetlerine karşılık vermek oyunlarına gelmek olacaktır. Kürt ve Türk Halk-

ları, emekçileri ve sosyalistleri, özellikle son yıllarda edindikleri deneylerle bunu tahriklere ve hiddete kapılmadan serin kanlı olarak değerlendiriyorlar, gerçek suçluların kimler olduğunu biliyorlar.

Demokratik siyasi ve iktisadi haklar uğruna savaşmak kadar, tahriklere kapılmamak da bir mücadele şeklidir. Hatta bazan daha çok disiplini gerektiren, daha zor bir mücadele şeklidir. Fakat tahriklere kapılmamak demek, susacağız demek değildir. Haklarımızı demokratik yollardan savunmak görevimizdir.

Türkiyede halkımızın bu yetkisiz ve yeteneksiz hükümete, onun arkasına saklanarak şiddet hareketlerini sürdüren gerici ve sömürücülerin partilerine, pahalılığa, kıtlığa, işsizliğe ve baskıya tahammülü kalmamıştır. En yakın zamanda halk oyuna başvuru olarak bütün ezilen ve sömürülen sınıfların haklarını rahatça savunabilecekleri, isteklerini açıkça duyurabilecekleri demokratik bir düzen kurulmalıdır. Faşist komandoları örgütleyip silahlandırarak halkın üzerine süren gerçek suçlular ortaya çıkarılmalı, komandoların başbuğu faşist Alparslan Türkeş cinayetlerinden dolayı yargılanmalı, başkanı olduğu Milliyetçi Hareket Partisi Anayasa Mahkemesi tarafından derhal kapatılmalıdır.

Okuyucularımızın bildiği gibi, Milliyetçi Hareket Partisi'nin (MHP) komando denilen kukla gençlik gurupları, Türkiye'de yeniden olaylar çıkarmaya başladılar. Yakalarında bozkurt rozeti taşıyan ve milliyetçi olduklarını söyleyen bu kişiler yıllardır bu işi yapıyorlar.

MHP. nin başında bulunan Alpaslan Türkeş Kıbrıs'lıdır ve İngilizlerin ajanlığını yaptığı bilinmektedir. Öyle anlaşılıyor ki son dönemde İngiliz ajanlığından Amerikan ajanlığına terfi etmiş bulunmaktadır. Türkeş bir ırkçıdır; öyleki soyadını bile değiştirip „Türkeş“ yapmıştır. Tipik bir Hitler çömezidir; soy-sop peşinde, ırk üstünlüğü iddiasındadır, kafatasçıdır; insanlarda da, atlarda olduğu gibi saf kan arama peşindedir. O da pederi Hitler gibi başka halklara düşmandır, insan sevgisi taşımayan hasta bir kişidir, Hitler'le Mussolini'nin başına gelenlerden ders alamıyacak kadar gözü kararmış, başı dönmüştür.

Onun peşine takabildiği zavallı gençlere bakarsanız, onlar, adeta,

dünyayı yeniden fethetmeye hazırlanmaktadırlar. Turancı fikirlerle şartlanmışlardır. Yakalarında bir kurt kafası taşıyorlar. Onlara göre Türkler, Ergenekon Masalında söylendiği gibi bir „bozkurt“ un soyundan gelmişlerdir. Bu insanların böyle bir masala gerçekten inanmaları şaşırtıcıdır. Bizim bildiğimiz, Darwin teorisine insanlar, maymunun gelişmesiyle ve en azından yüz bin yıl öncelere ait bir gelişimle türemişlerdir. Din kitaplarına göre de Adem ile Hava'dan gelmişlerdir. Bu bayların atalarını götürüp bir kurda dayamaları ise hem bilime, hem de kutsal kitaplara ters düşüyor. Üstelik kurtla köpeğin aynı kökten geldiği, hemcins oldukları düşünürse, bu hiç te iyi bir tercih olmasa gerek.

Bu gençler, ırkçı-şöven duygularla fena halde şartlanmışlar. Onlar, ırk üstünlüğü ile, cengaverlik masallarıyla büyülenmişler; hala kafalarında imparatorluk hâyâlleri, saldırılar, işgaller tasarlamaktalar. Onlar halkların ve tüm insanlığın ne hızlı, bir gelişme ve uyanma süreci içinde olduğunu göremiyorlar mı?

Onlar, gidip Türkistan'ı, Azerbaycan'ı ve bilmen daha nereleri „kurtarmak“ tan söz ediyorlar. Onlara göre Sovyetler Birliğinde Türkler esaret altında imişler. Halbuki, okuma yazma bilmeyenlerin sayısı yüzde 2 olan Türk asıllı Sovyet Cumhuriyetlerinde herkes halkların gerçek kurtuluşunun ancak sosyalist düzenle mümkün olacağını bilir.

Türkistan, 1917 devriminden önce son derece geri bir bölge idi. Orada, Kırgızistan'da, Özbekistan'da halk göçebe bir hayat yaşıyordu. Okulsuz, elektriksiz, fabrikasız, yolsuz ve dünyadan habersiz. 50 yıl sonra aynı Türkistan şaşırtıcı değişimlere uğradı. Ekonomik bakımdan bir Fransa seviyesine çıktı; sosyal ve kültürel bakımdan ise yepyeni, Fransadan da ileri, bir sınıflı toplumun çelişki ve hastalıklarını taşımayan bir ülke haline geldi. Şimdi Türkistan dünyanın en büyük pamuk üretim merkezlerinden biridir. Ve orada pamuk elle değil, dev makinalarla toplanmaktadır. Sanayi bütün Ortaasya'da hızla gelişti. Karakurum gibi çöllerde dev sulama kanalları, yollar yapıldı. Şimdi Ortaasya kentleri üniversiteleri, kütüphaneleri, tiyatroları, operalarıyla canlı kültür merkezleridir. Türkistan halkı da, Kırgız, Özbek ve Azeri halkları da kendi dillerinde okullarda, üniversitelerde okuyorlar, kendi

cumhuriyetlerini kurmuşlar. Orada en küçük bir milli baskıdan sözetmek gülünçtür. Yine orada, toprak ağasından, işe son veren fabrikatörden, işsizlikten, açlıktan, jandarma dayağından, polis copundan sözetmek gülünçtür. Türkiye'de var olan bu şeyler; haksızlık, zulüm, açlık, işsizlik, fuhuş orada masal olmuştur. İşte bozkurtlarımız böyle toplumlari kurtarmağa gidiyorlar!

Bozkurtlarımızı oralara götürüp gezdirmek mümkün olsaydı, herhalde yıldırımla vurulmuşa dönerler, son derece şaşırır, sükutu hayale uğrarlardı. Elleri boşta kalırdı. „Peki bizim halimiz nolacak şimdi?“ derlerdi, „Bu kadar kafa ve kol taliminden sonra şimdi biz nereyi kurtaracağız?“ derlerdi . .

Dünyadan habersiz olan bu insanların durumu son derece komiktir. „Kapitalistler, kendi cehennemlerini cennet diye göstermeyi deneyen insanlardır“ sözü ne kadar doğru . .

Ama Türkiye'de birkısım insanların bu duruma düşmesinin temel sebepleri vardır. Böyle düşler insanlarda kendiliğinden fıskırmıyor.

En azından 70 yıldır ırkçı masallar bu ülkede okulların ders programlarını dolduruyor. Ergenekon Masalı, ilkokullarda tarih kitabının başında yer alır. Çocuklar, gençler, tarih diye, vurma, kırma, öldürme, talan hikayeleri okur, onunla beslenirler. Ders programları, okul dışından gazetelerle, radyoyla, konferanslarla; yani bir ırkçılık-şövenizm okyanusuyla durmadan takviye edilir. Gençler böyle bir ortamda yetişiyorlar ve bay Türkes de herhalde böyle bir ortamda yetişmişti. Burjuvazi gençliği, daha küçük yaştan bu masallarla uyutur, büyütür.

Böylece burjuvazi bir taşla iki kuş vurur: Bir yandan kitleleri bu masallarla uyutur; onların sınıf çelişkilerini, baskıyı, zulmü, soygunu, açlığı, işsizliği anlamalarını, bunlara karşı direnmelerini önler; bir yandan da toplumdaki devrimci güçlere karşı vurucu kadrolarını hazırlar.

Subayı böyle eğitir; öyleki subay, sefere gönderildiğinde, burjuvazinin mülkünü ve imtiyazlarını korumak için değil de „yüce vatan“ ve „büyük Türk Milleti için“ dövüştüğünü zannetsin.

Polisi ve jandarmayı böyle yetiştirir; öyleki onlar, grev yapan işçileri, gösteri düzenliyen gençleri, toprak istiyen köylüleri, haklarını istiyen Kürtleri, copleyip dağıttıkları, hapislere doldurduk-

ları, işkence edip öldürdükleri zaman; bunu, mülk sahiplerinin çıkarlarını korumak için değil de, „vatan ve millet için“ yaptıklarını sansınlar.

İşte Türkiyedeki gerici hakim sınıflar, bay Türkeş'in partisini ve onun gençlik guruplarını da bu işte kullanıyorlar. Faşist bir dünya görüşüyle şartlandırılmış militanlar, dünyanın her yerinde aynı işte kullanılıyorlar. Çarlık Rusyasının „Kara Yüzler“ i, Hitler'in „SS“ leri, Mussolini'nin „Kara Gömlekliler“ i, Amerikadaki „Mak-Kartici“ ler, hep bu işte kullanıldılar. Emekçi sınıflara, işçi ve köylülere, ezilen insanlara, baskı altındaki halklara, aydınlara, ilerici, devrimci hareketlere karşı. Onlar, her yerde sömürücü sınıfların, para babalarının, büyük toprak sahiplerinin uşaklığını, fedayiliğini yaptılar. Türkiyede de faşist komandoların yaptıkları budur.

Geçen dönemde onlar, Türkiye'de antiemperyalist, demokratik hareket güçlendiği, işçi ve köylülerin sınıf mücadelesinin arttığı bir dönemde harekete geçtiler. Üniversitede ve sokakta birçok gençlik liderini, devrimci genci kurşunladılar. Parti merkezlerini bastılar, toplantıları dağıttılar. Devrimci gençliği tahrik ederek, devrimci hareketi bastırmak için imkan ve fırsat yaratmaya çalıştılar. Bu suçluların hiçbiri yakalanmadı. Yakalanamazdı, çünkü o zamanki gerici AP hükümeti onları var gücüyle koruyordu, teşvik ediyordu. Onlar açık açık komando kampları kurdular, silahlı eğitim yaptılar; gazeteler bu kampların resimlerini bastı. Bunlar kapitalistlerden, gizli ödeneklerden harıl harıl para çekiyorlardı. Polis onları koruyordu. Zaten bu komandoların önemli bir kesimi bizzat polis kadrolarına alındı ve hala da polistirler. Bu şekilde pekçok yoksul, bilinçsiz ve maceracı genç, temin edilen maddi imkanlara kapılarak komandoların saflarına katıldı.

Amerikan uşağı AP hükümeti, soyguncular, militaristler, 12 Martı, büyük çapta bu komandoların tahrikleri ve cinayetleri ile hazırladılar. Şimdi de aynı amaçla yeniden piyasaya sürmüşler.

Bunlar 12 Marttan sonra, faşizan dönemde daha da himaye gördüler, kadrolaştılar. İdarede, orduda, poliste, okullarda ırkçılar önemli köşebaşlarını ele geçirdiler.

14 Ekim Seçimleri, Türkiyeyi iyice avuçlarına almak için gitgide organize olan faşistlerin planlarına büyük darbe indirdi. Demok-

ratik nitelikte CHP-MSP koalisyonunun başa gelmesi onları son derece tedirgin etti.

CHP-MSP Ortak hükümetinin, emekçi kitlelerden, orta tabakalardan yana ve tekelci kesime karşı aldığı bazı ekonomik tedbirlere, affa ve öteki demokratik girişimlere karşı, gerici partiler, gerici basın ve öteki gerici örgütler hep birden saldırıya geçtiler. Şiş göbekli, ensesi kalın Bay Süleyman Demirel, sanki ekonomik bunalım, pahallılık ve işsizlik kendi partisinin gütüğü soyguncular yüzü kızarmadan ve asla utanmadan habire konuştu ve konuşuyor. En küçük fikre, demokratik hakka düşman olan, Amerikanın ve büyük burjuvazinin öteki uşakları, soyguncu avukatları, halk düşmanları Feyzioğlu, Bozbeyli ve Türkeş de bu saldırı kampanyasında onunla beraberdiler. Tercüman gazetesinin ve öteki gerici basının tüm satılık kalemleri, uşaklar, ırkçılar tekmi seferber olmuşlar; memleketin felakete gittiğini söyleyip çıgıllıklar attılar. Ve böyle bir dönemde tekrar Türkeş'in „İt Yakalıları“ sahneye sürüldü.

CHP-MSP hükümetinin azda olsa yapmak istediği bazı demokratik girişimlerin karşısında bile önemli engeller vardı. Bunlardan biri, idare mekanizmasında, orduda, poliste, okullarda yuvalanmış olan ırkçı-faşist militanlardır. Bunlar, o hükümetin, sınırlı da olsa iyi niyetli çabalarına karşı çıkıp, bildiklerini okumaya devam ettiler. Bu faşist cömezleri tesirsiz hale getirilmeden provakasyonların, tahriklerin önü alınamaz ve ileriye doğru adım atılamaz. CHP-MSP hükümeti, devrimci ve demokratik güçlere karşı da söz verdiği şekilde hareket etmedi. Geçen dönemde bin türlü baskıya, zulme uğrayan emekçi kitleler, aydınlar, artık kendilerinden yana ciddi ekonomik tedbirler bekledikleri gibi, polis, jandarma, komando baskısının, haksız kovuşturmaların da son bulmasını istiyorlardı. O hükümet devam eden bu tür uygulamalara kesinlikle son veremedi. Faşistlerin yeni provakasyonları sonucu doğan olaylarda, yine saldırganlar değil de emekçiler, ilerici aydınlar baskılara uğradılar.

Saldırıları, CHP-MSP ortaklığının bitmesinden sonra daha da hız kazandı. „Milliyetçi Cephe“ adı altında birleşmeye gitmek isteyen partiler „İt yakalıları“ gereken silah ve para yardımını yaparak

devrimci gençliğin ve emekçi kitlelerin üzerine saldıılar. Bu faşist saldırılar sonucu 3 devrimci genç öldürüldü ve onlarcası ağır şekilde yaralandı.

Bu kanlı saldırıların 1975 bilançosuna baktığımızda büyük sermaye ve kundakçıları olan „Milliyetçi Cephe“ nin Türkiye'ye nisbi de olsa demokratik dönemin girmemesi için ne gibi çarelere başvurulup, provakasyonlar doğurduklarını bütün açıklığı ile görebiliriz.

- 5 Ocak'ta 29—30 kişilik komando gurubu İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi bölümünden 8 öğrenciye saldırarak devrimcilerden Mehmet Ali Eken ile Hüseyin Şahkulu tabancayla yaralamışlardır.
- 12 Ocak'ta Devrimci Gençlik Birliği üyelerinden Aslan Yalçınır komandolar tarafından kaçırılmıştır.
- 15 Ocak'ta Beyazıt Maliye ve Muhasebe Yüksek okulunda komandolar tarafından yapılan baskın sonucu Hasan Uysal, Mehmet Güven, Haluk İbrahim, Hasan Yıldır adlı öğrenciler yaralanmışlardır. Aynı gün komandolar Boğaziçi Ön Lisans Okuluna yaptıkları baskında bir devrimci öğrenciyi yaralamışlardır.

Gene aynı tarihte Bursa Eğitim Enstitüsünde komandolar tarafından çıkarılan kavga sonucu iki öğrenci yaralanmışlardır.

Aynı gece Ülkü Ocaklarına mensup bir komando gurubu İTİA' da olaylar çıkarmışlardır.

- 16 Ocak 1975'de İTÜ'de boykot yapan öğrencilere saldıran komandolar kavga çıkartmışlardır. Kavga sonucu Ahmet Bahat, Mustafa Aksoy, Mustafa Aygüner ve Aslan Yazıcı adlı öğrenciler yaralanmışlardır.
- 17 Ocak 1975

Öğleden evvel silahlı bir komando gurubu İTÜ'de kavga çıkararak 4 öğrencinin yaralanmasına sebep olmuşlardır.

Sonraları 100 kişilik komando gurubu öğleden sonra İstiklal Caddesinde ilerici kitapları satan kitapçı dükkanları ve seyyar satıcıları basarak ellerine geçen kitap, dergi ve gazeteleri yırtmışlardır. Bununla yetinmiyerek Aksaraya giderek oradaki kitapçı ve seyyar satıcılara da baskın yapmışlardır. Aynı günün akşamı ise İTİA'ya silahlı bir saldırı yapmışlardır.

- 18 Ocak 1975
Hace tepe Üniversitesindeki Ali Aslan ve Hüseyin Salgiç adlı öğrenciler komandoların saldırısına uğrayarak ağır şekilde yaralanmışlardır.
 - 19 Ocak 1975
Viranşehir olaylarını protesto etmek amacı ile düzenlenen mitingi dağıtmak isteyen polis kuvvetlerine komandolar da yardımcı olmuşlardır.
 - 21 Ocak 1975
Ankara Üniversitesinde olay çıkaran komandolar 4 kişiyi yaralamışlardır.
Aynı gün 30'a yakın MHP'li komando gurubu İzmir'deki Atatürk yurduna baskın yaparak 6 devrimci öğrenciyi yaralamışlardır.
 - 23 Ocak 1975
Eli tabancalı bir komando gurubu İstanbul Vatan Mimarlık ve Mühendislik okulunu basarak Kerim Yaman'ı öldürmüşler, Erdinç Demirpolat ile Erol Erdoğan'ı ağır olmak üzere 7 öğrenciyi de ağır yaralılarak kaçırmışlardır.
 - 8 Şubat 1975
Bazı ilerici ve devrimci kuruluşların Elazığ'da düzenledikleri „Faşizmi Protesto“ yürüyüşüne katılanlar, komandolar tarafından silahlı bir saldırıya uğramışlardır. Olaylar sonucu pek çok kişi ağır yaralanmışlardır. Çatışma sırasında polisler komandalara mani olacağı yerde mitinge katılan kitleye karşı göz yaşartıcı bombalar kullanmışlardır. Daha sonra 8. Kolordu da müdahale ederek çevreyi kordon altına almıştır. Polis ve ordu birliklerinden güven alan faşist komandolar tekrar saldırıya geçmişlerdir.
Aynı gece komandolar iki matbaa, üç plakçı dükkanı, beş toptancı mağazası, bir yorgancı dükkanını ve bir yazıhaneyi tahrip etmişlerdir.
Yukarıda adı geçen olaylar tüm Türkiye'de faşist saldırıların birkaç misalidirler.
- Bu dönemde olup bitenler, ırkçı-faşist eğilimli komandoların, polisin, ordu kuvvetlerinin ve öteki gerici-baskıcı mihrakların bild-

iklerini okumakta devam ettiklerini gösteriyor. Kürdistan'da askeri komando baskısı gitgide artmış, tersine Irak'taki Kürt Halkının Milli Kurtuluş Mücadelesi bahane edilerek, Kürt Halkını tehdit edercesine bu bölgeye geniş askeri yığınak yapılmış, sınır bölgesinde yiyecek ve giyeceğin karne karşılığı satılması mecbur kılınmış ve bu alım-satım ordu kuvvetleri tarafından kontrol edilmektedir. Erzurum, Bingöl, Tunceli, Ardahan, Diyarbakır, Mardin ve Urfa'da faşist çömezler olaylar çıkardılar ve çıkarmaktalar. Halk üzerindeki baskı gitgide artmaktadır.

Bu faşist baskılar Emekçi Kürt ve Türk halkını ezmek ve sindirmek için ortaya konulmuşlardır. Ortak mücadele sonucu yapılan baskılar son bulacak, köyler basılmıyacak, karakollarda insanlar dövülmeyecek, Kürt Milletinin üstündeki milli baskı ve zulüm kalkacak, halkımız en tabii kişisel ve toplumsal haklarına kavuşacaktır.

„RONAHİ“ yi OKU, OKUT ve DAĞIT!

ŞÊX ENSARÎOXLÎ RÎND NAS BÎKÎN

Mala Ensarî ji taximê şêxên Kurdistanê yên mezin in. Bi hezaran mirîdên wan hene. Ew mirîdê reben û nezan, heya niha bav û bapîrên wan, zar û zêçên wan xwedî kirine û hîn jî xwedî dikin. Xwe ne xwarine, dane wan. Xwe di nav birçitiyê da jîne, ew kirine dewlemend. Çûne dest û piyên wan, ew kirine bimbarek. Ser da jî, di wexta leyistika „demoqrasiyê“ da ew kirine nemînendeyên xwe, bijartine, şandine parlamentoyê.

Yek ji wan li Dîyarbêkrê hatiye bijartin û di parlamentoyê da nemînende ye (mebus e). Niha binhêrin marifeta wî, wî li wê derê bo Kurdan çi pêk aniye:

Xwendevanên me dizanin, li Tirkîyê, piştî 12 yê Adarê di sala 1971 an, sazumanêke faşîst, ango zorbaz û xwînxwar hat, sê salan dom kir, hîn jî tesîrên wê ne qediya ye. Lê faşîstan ne kanîn ku bi vî awayî zêdetir dom kin, li vê paşiyê bijartineke mezin bû, hêzên paşverû gelek winda kirin û hêzên demoqrat pêşta çûn. Niha hikumeteka parîkî demoqrat û pêşverû li Tirkîyê saz bûye.

Va hikumeta nû, dixwast ku berî her tiştî, ji bo hemû girtiyan efekê derxe. Lê li hundir da nêzîkî sed hezar girtî hebûn. Bi hezarên wan sîyasî bûn û nav wan da bi sedan jî Kurd hebûn. Faşîstan, bo ku wan mafê gelê Kurd û Tirk, yên reben û belengazan parastî bûn, gelek xwendevan û xebatkarên Kurd girti bûn û gelek cezayên bilind dabûn wan.

Wexta ku zagona efê hat parlamentoyê, ew partiyên paşverû, bi hemû kî n û dijminatîyên xwe, bi nênik û diranên xwe, dijî wê derketin, da ku nehêlin derkeve. Şêxê me yê bimbarek jî di nav wan da bû. Ew di Partiya Edeletê (AP) da ye. Va partiya yê sermayedar û kolidarên mezin e, yarê emperyalîstan e, xulamê Amerikanê ye.

Gava li parlamentoyê endaman li ser zagonê daxêftin, yek ji Partiya Edeletê, bi navê Îhsan Ataöv, derket û dijî zagonê qisekir. Wî

digot ku ewên siyasî, dijî Komara Tirkîyê û gelê Tirk meşiyane, xwestine komarê bihelîşînin, welat kerî bikin. Ataöv bi xwe mirovekî nijadperest, Turanî, dijminê Kurdan û belengazan e. Paşverûtiya wî bi nav û deng e. Mirovekî zehf kêşeref e. Lê ew ji Antalyê hatiye bijartin. Carekê li ser jinikika Antalyê hate girtin —ku jinik hatibû ku şolê mêrê xwe pêk bîne— lê bo nemînendetiya wî, tiştek pê ne bû. Va Ataöv mirovekî wisa kêşeref e, û bi vî rewşî jî bi nav û deng e.

Gava Ataöv qisedikir û tiştên xirab digotin, endamekî ji Partiya Xelkê (CHP), jê ra got ku „Tu mûxbîr î!“ Li wê demê da şêxê me yê bimbarek, ji ciy xwe ra bû, wek pêyxasên Dîyarbekrê —haşa ji wan, lê ew camêr in, tiştê wisa kirêt na kin— ,wek fedayîyê Ataöv, xwe avêt meydanê, êrişî ser endamên Partiya Xelkê kir. Niha we dît, şêxê me, li parlamentoyê, bona kê û bona çi şer dike, çu dikşîne!

Hela bêjin Ensarîoxlî, qey tu bona tiştêkî din şer na kî? Gelê Kurd di bin ewqas tada û zilim da ye; qe mafekî mirovî û ciwakî ne dane gelê me. Polêz û qomandoyên Tirk li gelê me ewqas zilim dike. Tu çima bo wê şer na kî? Gelê me di sînorê Sûriyê da her sal bi sedan mirî dide; tu çima bo paqîşkirina sînor ji mayinan şer na kî? Ewqas xulamtî bo çi? Tu ku li vê dinê ji dijminên me ra xulamtiyê dikî û sebebê ezebê me yî, tu li wê dinê me çer xilas dikî?..

Lê ne tenê Ensarîoxlî, yê ku bi rayên gundiye reben hatine bijartin û li parlamentoyê bêbextiyê û kêşerefiyê dikin, axa û şêxên wek wî, li wê derê pir in. Welatparêz, gelparêz, dostên gundî û karkeran na yêne bijartin, ew têne bijartin.

Ensarîoxlî û yên wek wî, bi sedsalan xwîna me mîtine, dil û cîgera me xwarine. Em kirine bîndest, reben û belengaz. Çavên me girtine, dest û milê me girêdane.

Ensarîoxlî û yên wek wî çima ji zagona efê ewqas ditirsin? Ji ber ku ew na xwazin pale, cotkar û belengaz; gelê Kurd û Tirk hişyar bibin. Ew na xwazin gundî xwedî erd, karker xwedî heq bin. Ew dizanin ku, yên ku di hepsê da ne yarên belengazan in. Ji bo wê na xwazin ku ew derkevin. Şêx û axayên Kurdan yên bêbext bi sermayedarên Tirkan yên mezin ra ref girêdane, wek

dîwarek tarî, li ber gelê Kurd û Tirk sekinîne.

Hewce ye ku em Şêx Ensarîoxlî baş naskin û bi gelê xwe baş bidin naskirin. Ensarîoxlî û yên wek wî.

Heya ku gelê me ji bin tesîra şêx û axan xilas ne be, jê ra xilasbûn û rizgarbûn tune.

DİSK YÖNETİCİSİ Mİ, MİT GÖREVLİSİ Mİ?

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu ya da kısa adıyla DİSK'in yöneticileri, DİSK'in kuruluş amacından ve ilkelerinden saptılar mı? DİSK neden ve nasıl kurulmuştu? Önce buna bir bakalım. 1967 yılına kadar Türkiye'de işçileri Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu, kısa adıyla Türk-İş temsil ediyor, daha doğrusu eder gibi görünüp patronlara satıyordu. DİSK, Ocak 1967 tarihinde, işçi haklarını savunmaktan çok patronların uşaklığını yapan ve Amerikadan aldığı dolarlarla işçi sınıfına ihanetini belgeleyen sarı sendikalara karşı 17 devrimci sendika yöneticisi tarafından kuruldu. DİSK'in kuruluş bildirisi Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir belgedir. Kuruluş bildirisinde şöyle deniyordu:

„Kendi tarihimizin derinliklerinden ve dünya işçilerinin mücadele deneylerinden yararlanarak sosyal adalet içinde hızla kalkınmayı, işçi sınıfının devlet yönetiminin her kesiminde söz ve karar sahibi olması ve böylece demokrasinin gerçekten uygulanması ile görürüz. Bütün gücünü işçi sınıfının bilincinden alan bizler, yurt ve dünya olayları karşısında ulusumuzun ve emekçilerin menfaatlerini herşeyin üstünde tutacak, en küçük özgülüğümüz ve

hakkımız için bilinçli bir dayanışma içinde bütün gücümüzü harekete geçireceğiz. Kapitalist yoldan kalkınmak isteyenlerin uyguladıkları sistemden gelen sosyal dengesizlik, düzensizlik ve çalkantılara boyun eğmeyecek, kapitalist olmayan yoldan, yani emekten yana bir kalkınma planının uygulanması ile kalkınmak için uyarıcı çalışmalarımızı aralıksız sürdüreceğiz. Devlet Planlama Teşkilatının böyle bir plan yapmasını, bu planın işçilerin de katıldığı bir yürütüm ve denetimle uygulanmasını, kalkınmak için zorunlu görürüz. Bu bakımdan toplumumuzun kalkınmasına bunca yıldır imkan bırakmayan, egemen sınıfların kendi çıkarları uğruna geri bıraktıkları işçi sınıfının bilinçli bir güç halinde toplum yararına öncülük yapmasını sağlamaya çalışacağız.

Kağıt üzerinde kalan bir demokrasi kavramının sosyal ve ekonomik bir özden yoksun bırakılması, milyonlarca insanın aldatılması ve avutulmasından öteye geçemeyeceği tabiidir. Bundan dolayı sendikacılık alanındaki çalışmalarımızı, işçi sınıfının devlet yönetimine ağırlığını koyması temeline dayanan bir sosyal politikaya hız kazandırılması ilkesine uygun biçimde yürüteceğiz.“

Bildiriden de anlaşılacağı gibi, DİSK yalnızca işçilerin ekonomik haklarını savunmakla yetinmiyor, işçi sınıfının Devlet yönetimine ağırlığını koyması temeline dayanan bir sosyal politika izlemeyi yani Türkiye işçi sınıfının partisine hız kazandırma ilkesini benimliyor. Patronların ve kriz anlarında onların arabuluculuğunu yapan, işçilere az buçuk demokratik haklar vererek aynı sömürü düzeninin sürmesine yardım eden reformcu sosyal demokratların partilerinin emrine girmeyi reddediyor.

1973 Ekimdeki genel seçimler öncesine kadar da DİSK'in bu ilkeler doğrultusunda davrandığı bir gerçektir. Bu sebepten pek çok DİSK üyesi işçi ve yönetici 1971 Martından sonra takibata uğradı, ağır baskı ve işkencelere hedef oldu. Fakat gerek faşist ortamın işçi sınıfına inanmayanlarda yarattığı yılgınlık havası, gerekse CHP'nin kitlesel başarılarından etkilenen çıkarıcı eğilimler daha seçim öncesinde DİSK yöneticilerine hakim oldu. DİSK yöneticileri seçimlerden önce yayınladıkları bildiriyle CHP'ne teslim bayrağını açtılar.

CHP, bugünkü Türkiye ortamında ilerici ve demokratik bir parti-

dir, yeni yapılacak seçimlerde de işçi sınıfının ileride haklarını daha serbestçe savunabilmesi ve mücadelesini güçlendirebilmesi için desteklenmelidir. Ama er geç iktidara geleceği belli olan ve işçi sınıfını temsil etmediği gibi patronların bugünkü sömürü düzeninde işçiler yararına önemli değişiklikler yapması mümkün olmayan bir partiye DİSK gibi bir örgütü peşkeş çekmek işçi sınıfına ihanet değil midir? İhanet sözcüğü çok ağır değil mi diye düşünmeyin. Çünkü, bazı DİSK yöneticileri bu kadarla da yetinmiyor. Bir zamanlar kendilerinin de kurucuları arasında yer aldıkları Türkiye İşçi Partisinin özellikle Kürt Halkının demokratik hakları konusundaki karar ve tutumunu yerip suçlayarak biliyoruz hangi çevrelere yaranmak istiyorlar. Bir yandan DİSK içindeki devrimci işçilerin mücadelesini anti-demokratik yöntemlerle önlemeye çalışırken, öte yandan işçi sınıfını bölmeye uğraşıyorlar. Yıllardır Maden İş ve DİSK'in genel başkanlığını yapan Bay Kemal Türkler'in Frankfurt'u Kasım 1974 ziyareti sırasında işçilerle konuşurken söylediği sözlere bir kulak verin:

„Kürtler DİSK'i ele geçirmeye uğraşıyorlar. Fakat kurdukları hücreleri birer birer meydana çıkaracağım. Nereden yardım aldıklarını tesbit edeceğim.“ Orada bulunan kapatılan Türkiye İşçi Partili bir işçi arkadaşın bu sözlerin ne anlama geldiğini sorması üzerine de onu işaret ederek: „Bunun gibiler Türkiye'de de var, ama aramıza almıyoruz.“ diyor. Bu sözler karşısında insan, acaba Bay Kemal Türkler gizli bir ek görev mi aldı diye düşünüyor. Bay Kemal Türkler ve onun gibilerin maskeleri artık düşmüştür. DİSK'in kuruluş amaçlarına ve ilkelerine sıkı sıkıya bağlı olan devrimci işçilerin bu ihanet yuvalarının üstüne basıp geçmeleri çok sürmeyecek.

RONAHİ'YE ABONE OL, ABONE ETTİR!

KAPİTALİSTLER ARASI SAVAŞA HAYIR!

Gerek Kıbrıs'taki gelişmeler, gerek Ege Denizinde petrol arama rekabeti yüzünden, şu sıralarda Türkiye ile Yunanistan'ın ilişkileri dahada gerginleşmiştir. Bundan yararlanan şövenist, ırkçı çevreler tekrar bir savaş havası estiriyorlar. Bu gidişle, belki de Türkiye'de Kahrolsun Makaryos!" tipinden yeni bir miting modası alıp yürüyecek . . Bu sebeple konuyu biraz deşmekte, meseleyi anlamakta yarar vardır. Bilhassa devrimciler, böylesine meselelerde olaylara kuyruk olmamalı, burjuvazinin, militarist çevrelerin oyununa gelmemeli; olayları emekçi halk kitlelerinin yararları açısından değerlendirmeli ve devrimci bir politika gütmelidirler.

Türkiye yıllardır bir Kıbrıs meselesiyle meşgul. Türkiye bu meseleye niçin ve nasıl bulaştı? Olayları başından beri izleyenler bunu iyi bilirler. Kıbrıs İngilizlerin bir sömürgesi ve üssü iken ne Türkiye'nin, ne de Yunanistan'ın böyle bir sorunu vardı. Ne zaman Kıbrıs Halkı, İngiliz emperyalizmine karşı ciddi bir mücadeleye girişip onu adadan kovmak ve İngiliz üslerini kaldırmak için savaştı ve bu savaş başarıya doğru gitti, o zaman Türkiye'nin de Kıbrıs sorunu ortaya çıktı! Türkiye'yi Kıbrıs sorununa bulaştıran İngilizler oldu. Onlar, adadan kovulacaklarını anlayınca, Türkiye'yi bu işe bulaştırıp, Kıbrıstaki Rum ve Türkleri çatıştırmayı düşündüler. Bundan yararlanarak adada uzun süre kalabileceklerini hesaplıyorlardı. Bu hesapları doğru da çıktı.

Bilindiği üzere Kıbrıstaki yarım milyonu aşkın nüfusun yüz bin kadarı Türk, gerisi Rum'dur. İngilizlere karşı mücadeleyi başlıca, çoğunlukta olan Rum halkı yürütüyordu. Rum halkı içerisinde sosyalistler iyi örgütlenmişlerdi. Onların örgütü AKEL, Kıbrıs halkının büyük desteğine sahiptir, güçlü bir örgüttür. Emperyalistler, kendileri terkettikleri zaman, adanın sol güçlerin kontrolüne gireceğinden de korkuyorlardı. Türk-Rum çatışması yaratarak bütün bu gelişmeleri, adanın bağımsızlığını engellemeye çalıştılar.

Türkler, o güne kadar Rumlarla yanyana, dostça yaşamıştılar. Rum Halkının İngilizlere karşı yürüttüğü mücadeleye bir ölçüde seyirci olmakla birlikte, Rum halkıyla herhangi bir çatışmaları da yoktu. Ancak sonradan ekilen tohumlar, ve dış müdahale ve tah-

riklerle her iki toplum birbirine düşman edildi. Rumlar ve Türkler yeryer birbirlerinden ayrıldılar, araya duvarlar, barikatlar çektiler. Her iki topluluğun da huzuru kaçtı, birçok problemler doğdu. Eskiden yanyana dostça yaşayan bu insanlar, birbirlerine dış bilemeye başladılar ve silahlarını birbirlerine çevirdiler.

O zamanki Menderes hükümeti, İngilizlerin dürtmesiyle bu işe balıklama girdi. Menderes hükümeti bundan yararlanarak içerde kitlelerin tepkisini durdurmayı; çeşitli ekonomik, sosyal problemleri unutturmayı ve halkı başka şeylerle meşgul etmeyi düşünüyordu. Nitekim öyle de oldu. Milli duygular gıdıklandı. Miting meydanlarını dolduran bilinçsiz kalabalıklar savaş naraları atıyorlar, Makaryos maketlerini yakıyorlar, „Ya Kıbrıs, ya ölüm!“ diye haykırıyorlardı. Zamanla bu slogan „Ya taksim ya ölüm“ oldu. Sonradan o da değişti, „federatif Kıbrıs“ a dönüştü. Bakalım daha sonra ne olacak. Ama Kıbrıs problemi çözülmedi, gittikçe bir arap saçına dönüştü. Yani tam İngilizlerin ve Amerikalıların istediği gibi oldu. İşte İngiliz parmağı, emperyalizmin oyunu diye tam buna derler. Ve o oyun hala sürüyor. İşin bu hale gelmesi en çok ta Kıbrıs'ta yaşayan Rum ve Türklere zarar verdi.

Aslında Anadolu şehirlerinde, saf kalabalıkların resmini yaktığı Makaryos kimdi? O bir „kara“, gerici papaz mıydı? Asla. Açıktır ki Makaryos bir yurtseverdir. Makaryos Kıbrıs'ın bağımsızlığı için İngilizlere ve öteki gerici, şövenist güçlere karşı mücadele eden bir liderdir. Bu yüzden onu Kıbrıs'taki emekçi halk, ilerici güçler ve dünyadaki tüm ezilen halklar, devrimci güçler desteklemekte; emperyalistler ve mesela Grivasçı faşistler ona karşı dövüşmektedir.

DEVRİMCİLERİN KIBRIS POLİTİKASI NE OLMALIDIR?

Devrimcilerin Kıbrıs politikası, İngiliz politikası gibi olmayacağı gibi, geçen dönemlerdeki Türk ve Yunan hükümetlerinin politikası gibi de olamaz. O dönemde, meseleyi işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri açısından görenler, „Bağımsız, üslerden arınmış, demokratik bir Kıbrıs“ önerdiler. Doğrusu da buydu. Kıbrıs yabancı üslerden arınmalıydı. Bağımsız olmalıydı. Kıbrıs'ın Yunanistan'a geçmesi veya Türkiye ile Yunanistan arasında bölüşülmesi dev-

rimci bir talep olamazdı; çünkü bu halde o, NATO'nun bir parçası olacak, üslerden aranamıyacak, yine emperyalizmin etkisi, kontrolü altında olacaktı. Demokratik olmalıydı; çünkü ancak o zaman Kıbrıs'taki Türk azınlığın hakları korunmuş olacaktı. Kıbrıs halkı için de en yararlı, en devrimci talep buydu. Bugün de tek devrimci ve doğru talep budur.

Buna karşılık, o dönemde Türkiye'de bazı çevreler, hem de devrimcilik adına, savaş kışkırtıcılığı kampanyası yürütüyorlar; Türk hükümetini, Kıbrıs için Yunanistan'la savaşması için teşvik ediyorlardı. Bay Mihri Belli ve taraftarları bunlar arasında idiler. Açık-tır ki bu savaş kışkırtıcılığı, işçi sınıfı ideolojisine aykırı ve şövenist bir tavrıdır.

Kıbrıs Halkı kendi kaderini kendisi tayin etmelidir. Biz, gerici güçlerin Kıbrıs'a müdahalesine karşı çıkarız. Biz, bağımsız, üslerden arınmış, demokratik bir Kıbrıs'ı savunuruz.

KAPİTALİSTLER ARASI SAVAŞA HAYIR!

Bugün de Kıbrıs sorununa ek olarak Ege denizinde petrol arama sorunu çıkmıştır. Bir yandan Yunan cuntası Amerikadan Fantom uçakları ısmarlıyor, yerli savaş sanayi kurmaya çalışıyor; diğer yandan Türk hükümeti, halkın yoksulluğuna, işsizliğine aldırmadan, bütçesinin büyük kısmını savaş harcamalarına ayırıyor; on milyarlarca lirayı Amerikan savaş uçaklarına yatırıyor ve içerde, sanki herşey yapıp bitmiş, başka şey kalmamış gibi, savaş sanayii kurmaya çalışıyor.

Bu silahlanma yarışı, bu yaratılan savaş atmosferi kimin işine yarar? Bu, en başta Amerikan emperyalistlerinin ve öteki silah tüccarlarının işine yarar. Amerikan, İngiliz, Fransız silah yapımcıları bu işten son derece memnunlar. Onlar geri bıraktıkları, yoksul halkların arasındaki küçük ihtilaflardan yararlanarak onlara habire silah satıyorlar. Yoksul halkların bütçeleri bu yolda tüketiliyor.

Bu savaş atmosferi Türkiye ve Yunanistandaki sömürücü sınıflara, patronlara ve militarist çevrelere yarıyor. Onlar böylece halkın dikkatlerini başka taraflara çeviriyorlar. İçerde işsizlikten, açlıktan, baskılardan doğan binbir dert unutturuluyor, kitleler şöven

sloganlarla sürükleniyor. Yani bu savaş kışkırtıcılığı emekçi sınıfların mücadelesini yavaşlatıyor.

Kıbrıs yüzünden olsun, Ege denizinde petrol arama yüzünden olsun çıkacak yeni bir savaşta kimler ölecek, kimler acı çekecek? Herhalde Türkiye ve Yunanistandaki göbekleri kocaman, enseleri kalın para babaları, omuzları süslü generaller değil. Ölecek olan her iki tarafta da yoksul halktır. İşçiler, köylüler, yoksul insanlardır. Savaş yüzünden aç kalacak, yakınlarını yitirecekler onlardır. Onlar ne için ve kimin için dövüşecekler? Patronların fabrikaları ve toprak ağalarının toprakları için mi?

SİLAHLANMA YARIŞINA HAYIR!

Türkiye gibi yoksul bir ülkenin bütçesinin büyük kesimi bugün silahlanma yarışına harcanıyor. Halk işsizlik ve açlık çekerken, köylerimiz ortaçağ geriliğinde yüzerken Amerika'ya kucak dolusu para ödenerek alınan bu silahlar kimin karnını doyuracaktır. Türkiye, emperyalistlerin oyunları ve militarist çevrelerin heveslerine uygun olarak nüfusuna göre çok büyük bir ordu besliyor. Ülkemizin kalkınma imkanları böyle heder ediliyor. Halkımız jet uçakları değil fabrika, yol, okul istiyor. Halkımızın tanklara, toplara değil; traktörlere, kamyonlara ihtiyacı var. Halkımız havan mermileri değil; ekmek ve ilaç istiyor.

Trahomdan, veremden, sıtmadan, cüzzamdan halkımız kırılırken, gizli ve açık açlık çekerken, içecek su bulamazken, kimsenin halkın parasını silaha yatırma hakkı yoktur.

HAKLI SAVAŞLARLA HAKSIZ SAVAŞLARI AYIRALIM

Elbette biz, bütün savaşlara düşman değiliz. Bugün bütün kapitalist ülkelerde işçilerin ve öteki emekçilerin kapitalist sömürüye ve patronların iktiradına karşı verdikleri savaşlar haklı savaşlardır. Yine ezilen, sömürülen halkların emperyalizme, milli baskıya, ırk ayrımına karşı verdikleri savaşlar haklı savaşlardır. Her ülkede kapitalist boyunduruğunu kırmak için, şartlar elverdiği zaman silahlı savaş yürütmek gerekir. Yine emperyalist sömürüye, milli baskıya, ırk ayrımına karşı halkların yürüttüğü özgürlük savaşları tartışma götürmez haklı savaşlardır. Kapitalistler zalimdir. Zorba-

lar, kendi gönülleriyle zorbalıklarına son vermezler. Özgür olmak için, sömürüden kurtulmak için gerektiğinde ölümü göze almak zorunludur .Ama bu haklı istekler için savaşmak ne kadar insanca ise, kapitalistlerin çıkarı için dövüşüp ölmek te okadar gayri insanidir, okadar ahmakça bir iştir.

Devrimciler, kitleleri devrimci savaflara hazırlarlar ve haklı hedefler için dövüşürler. Bunun dışında, kapitalistlerin işine yarıyan savaş kışkırtıcılıkları devrimcilerin işi ve görevi değildir. Bunu devrimcilik adına yapanlar sadece sosyal şövenisttirler ve onların politikası, devrim tarihinin ıspat ettiği gibi sadece dünyadaki gerici güçlere yarar.

„RONAHİ“ yi OKU, OKUT ve DAĞIT!

NEWROZ

Dünya üzerinde çeşitli halklar yaşamaktadırlar. Bunları birbirinden ayıran değişik özellikler vardır. Bu özellikler genel olarak iki dalda keskinleşir. Biyolojik ve Sosyal ayrımlar. Bunlardan biyolojik ayrımlar şu anda konumuz dışındadır. Amma sosyal ayrımlar ise yakında ilgilenecek, daha doğrusu değinmek istiyoruz. Bu nedenle Sosyal olayların da çağımızda kaynakları ve gelişme sahalarına göre, bilimsel bir takım çalışmaları zorunlu kılmaktadır. İşte bilimsel çalışmaları yürütürken, halkların siyasi nitelikleri kendini gösterir. Eğer halklar siyasi yönde teşkilatlanmış ve bizim anladığımız manada modern devlet statüsüne erişmiş iseler, kendi dilini, tarihini, kültürünü ve örf ve adetlerini en iyi şekilde organize ederler. Ve diğer toplumlara kendine has sanat ve kültürel gelişmelerini gösterme olanaklarını elde etmişlerdir demektir. Şayet halklar, başka halklar ve toplumların (milletlerin) baskısı altında bulunuyorlarsa, sanatı kültürü ve müziği tamamen dar ve çevresel kalır. Fakat ne kadar dar çevrede de kalsa, o halk bütün zorluklara, şiddet ve baskılara rağmen bu güzel adetlerini herşeyi göze alarak yaşatmaya çalışır. Hiç ödün vermez bu hususta.

Sayın okurlarımız şu anda KÜRTLERİN en büyük bayramlarından olan, yeni yıl Kürt halkını karanlıktan, baskıdan ve özgürlük tutkusunu KÜRDİSTAN dağlarında yakılan NEWROZ ateşleriyle yenileme özlemi içindedir. Bu büyük gün her sene MART ayınının 21. günü yapılmaktadır. Bu meşâlenin bir anlamında Kürt halkının kendi özgürlüğünü yok etmek isteyen baskıcı, zülmkâr zihniyet karşı bir ayaklanmasıdır. Çünkü bu tür zalim milletler, başka halkların dünyanın diğer halklarına, sanatını, müziğini ve kültürel olanaklarını tanıtmaya fırsatını vermediği için, halkların kendi öz verilerini geliştirip, serpilmesine mani olduklarından, bu tip milletlere karşı en iyi mücadele şekli ezilen, horlanan halkın sıkı sıkıya bağlı bulunduğu böyle geleneksel yollarla karşı koymak en iyi araç olsa gerektir. Zaten Halk daima sağ duyuşu ile her zaman ve şartlarda en iyisini yapar. Kürt halkıda asırlardan beri kendisine yapılan tutsaklık muamelesine karşılık olarak, yine KÜRDİSTAN dağlarının tepelerine, NEWROZ'unun 2587 yılında yakacağı ateşi ile cevap verecektir. Bahar çiçeklerinden yapacağı taçlarla özgürlüğünü ateş çemberinin etrafında XORT (genç delikanlılarıyla) kızlarıyla erkeğiyle, kadınıyla ihtiyarıyla, Çayda Çırasıyla, Delilosuyla, Tamzarasıyla, Halayıyla, Davuluyla, Zurnasıyla baharın özünde bulunan coşkunluğu dahada pekleştirerek folklorunu yaşatacaktır. Bu senelerden beri senin Özgürlük ve kurtuluşunun simgesi haline gelmiştir. Bu seni anlamayan, tanımayan ve hatta senin yokluğunu, birtakım saçmasapan kımız teorilerini yaratanlara en iyi cevabın olacaktır.

Aziz halkım elbette sende diğer ezilmiş halklar gibi bir takım merhaleleri geçerek ebedi ve ezeli özgürlüğünü kazanacağından şüphe yoktur. Kürt halkının emperyalizmin böldüğü sınırları aşarak yıkarak gerçek kurtuluşunu devrimci teorinin rehberliğinde yapacağına inancımız tamdır. Hiç bir kuvvet bu yolda seni alkoyamaz. Çünkü asırlardan beri kendine özgü hasletlerin bunu göstermektedir.

EN büyük NEWROZ'umuzu kutlar, Kürt halkının mücadelesine ve Dünyadaki diğer ezilmiş halkların Bağımsızlık ve Devrimci mücadelesinden de sana laik olan yerini alacağına da güvencimiz tamdır.

Yaşasın Özgürlüğü için savaşan halkların Mücadelesi.

İKİNCİ BİR 12 MART'A GİRİYORUZ

Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneğinin (TÖB-DER) hayat pahalılığına, Faşist baskılara karşı 15 şubat 1975 te Türkiye'nin 52 ilinde Forumlar ve yürüşler düzenledi. Bu yürüşler geniş halk kitlelerinin destiğininde sağlamıştır.

Karşı Devrimci güçler ve gerici burjuva partileri bu yürüşleri sabote etmek ve provakasyonlar yaratmak için Faşist komandolar vasıtasıyla 8 ilde kanlı olaylar yaratmışlardır. Bu kanlı çatışmalar neticesinde 2 ölü yüzlerce insan yaralanmış ve binlerce mesken hasara uğramıştır. 52 ilde yapılan protesto yürüşlerini durdrabilmek için ve kendi öz düşmanlarını tanımaya başlayan geniş halk kitlelerini yanıltmak ve anarşik bir ortam yaratmak için, Finans Kapitalistler hükümeti, polisi Jandarması ve Komandoları vasıtasıyla, bilhassa Türkiye Kürdistan'ında faşist metotlar uygulayarak Türkiye'de bir 12 Mart hazırlamaktalar.

OLAYLARIN ARDINKİ GERÇEK

Türkiye senelerden beri Amerikan Emperyalizminin sömürüsüne ve baskısına maruz kalmıştır. Emperyalizmin parçala hâkimol politikası neticesinde Türkiyede bir çok Üçüncü dünya Ülkesi gibi canavar Amerikan emperyalizminin pençesine düşmüştür. Senelerin sömürüsü neticesinde Türkiye bugün dünyada en fakir ülkeler arasındadır. Nato ve Cento gibi gerici, emperyalistlerin çıkarlarına hizmet eden paktların üyesidir. Bugün Türkiyenin dış Ticaretinin büyük bir kesimi Amerikan ve Batı Avrupa emperyalistlerinin elindedir. Bugün Türkiye emperyalist devletlerin bir sömürgesidir. Emperyalistlerin endüstri mallarını satmak için en iyi müşteri, hammadde almak için en ucuz pazar ve ucuz insan gücü bulunan bir ülkedir. Bunun dışında da emperyalistlerin ortadoğudaki çıkarlarını korumak için, jeopolitik ve stratejik durumu itibariyle askerî üs ve tesislerini kurmak yönünden kaçırılmaz bir ülkedir.

Türkiye halkları son senelerde emperyalizmin gerçek iğrenç yüzünü tanımaya başladılar. Ve ona karşı mücadele yürütmektedirler. Orta doğuda Filistin halkına karşı yürütülen barbar Ameri-

kancı Siyonist İsrail savaşı, Vietnam ve Kamboçya halklarının devrimci haklı mücadelesi dünya halklarına ve Türkiye halklarına emperyalizmin gerçek yüzünü göstermekte yardımcı olmuş ve kendi mücadelelerinde bir sürü tecrübeler elde etmişlerdir. Bunun gibi son zamanlarda Türkiye'ye yapılan Amerikan askeri yardımının da kesilmesi de, Türkiye'deki halklara emperyalistlerin bir oyununu göstermiş bulunmaktadır. Aslında bu askeri yardım denilen şey kendisine yaramayan ve modası geçmiş eski harp malzemeleri Türkiye'ye satıp, karşılığında ülkenin tüm zengin kaynaklarını sömürmek ve ülkeyi siyasi ve iktisadi bakımından kendine bağlamaktır. Kaz gelecek yerde tavuk esirgenemez hesabı.

Yardımanın kesilmesi bir baskı metodudur. Türkiye'yi kendi çıkarları için kullanması onu komşu ülkelerle biribirine düşürmektir. misal Yunanistanla. Böyle bir anda yardımı kesip isteklerini zorla kabul ettirmek yolunu seçmiş bulunmaktadır. Bu yardımın kesilmesinin başka sebebi ise işbirlikçi amerikancı sermayedarların ve onların partilerinin son seçimlerde yediği darbe. Sermaye partilerinin seçimi kaybetmesi demek, amerikancı emperyalistlerinin Türkiye halklarından kocaman tokat yemesi demektir.

İşte Türkiye halklarının amerikancı emperyalistlerine ve onun Türkiye'deki temsilcilerine karşı mücadele bir taraftan CHP nin son seçimlerdeki başarısı ve kitleler üzerindeki etkisi temsil ettiği millî Burjavazinin iş birlikçi burjuvaziyle sürtüşmesi Türkiye'deki bu son durumu yaratmıştır. Bir yanda hâkim güçler kendi sınıf çıkarları kavgasında ve bu kavgada kitleleri peşine takma çabasında, öte yanda da halk kitleleri işçi, köylü ve devrimci güçler hâkim güçlere karşı mücadele sahnesine girmiş durumdadır. Durum Emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerin aleyhine gelişmektedir.

Şu anda Türkiye'de geniş halk kitlelerini içeren kesim en kötü hayat şartları altında yaşamaya itilmişlerdir. İşsizlik yüzbinlerce genç dinamik insanı Avrupaya gönderilmesine rağmen önlemiş değil. Binlerce açık ve gizli işsizlik kol gezmektedir. İş olupta çalışanlar en düşük ücretle çalıştırılmakta ve işçi normal demokratik ve mesleki haklarından yoksundur. Ekonomik kriz zamanında ise işverenin Lokavt silahı önünde durabilecek güç tahmin etmek bile

zordur. Gençliğin bir sürü problemlerine eğinilmemiş ve gençlik birbirine düşürülmüştür. Gençliğin bir kesimi Kompradorlar tarafından maddi yönden desteklenip (Meselâ: Milli Hareket Partisi Komandoları gibi) ve faşist ve kapitalist ideolojisiyle donatılıp, silahlandırmak suretiyle caddelere sürülmektedirler. Köylüler faizcinin, tefecinin ve ağasının vicdanına terkedilmiş, topraksız köylüler ise köle gibi ağanın topraklarında çalıştırılmaktadırlar.

Doğuda yaşayan senelerden beri millî demokratik haklarından yoksun Ağa, Şeyh, Jandarma, komando, polis ve Kompradorlar tarafından ezilip, sömürülmüş ve Feodal ilişkiler içinde yaşamaya terk edilmişlerdir. Kürt halkının dili tarihi kültürü, adet ve göreneklere yasak edilmiş, hor görülmüş ikinci sınıf insan muamelesi görmüştür. Ekonomik, politik ve Kültürel yönde hâkim sınıfların kasıtlı politikası neticesinde kendisi ve memleketi geri bıraktırılmış, olan Kürt halkı Cumhuriyet tarihi boyunca faşist baskılara maruz kalmış, şu anda da bu baskılar daha artırılmış bulunmaktadır. Türkiye Kürdistan'ı, Türkiye için bir Sömürge statüsündedir. Çünkü orada ayrı bir millet olan Kürt milleti yaşamaktadır. Türkiye Kürdistan'ın bütün yeraltı ve yerüstü zenginlikleri batıya aktırılarak bir avuç para babalarının hizmetine sunulmaktadır. En açık misal Keban barajının doğunun yatırımlarını hızlandırılması için lazim iken, bu barajın elektrik enerjisi batıya aktarılıp, Kürt halkının ve dolayısıyla da Doğu bölgesinin sanayii ve modern arazi tarımının yapılmasına mani olunacak şekilde politik kasıtlı geri bırakılmıştır.

Öte yanda ise Kürt dili yasaklanarak, bu dilden hertürlü yayın yapılması önlenmesine karşılık, Yahudi, Ermeni, Alman, İngiliz ve Fransızca yayın ve tedrisat yapan Üniversitelerden tutunda kolejlere varıncaya kadar mantar gibi okullar İstanbul, Ankara ve diğer büyük şehirlerde faaliyet halindedirler. Türkiye hükümeti ve büyük sermayedarların partileri emsali görülmemiş ırkçı bir politika güderek, burjuva Şövenizmini zorla kitlelerin kafasına sokup, türk halkının millî hislerinden istifade ile, kendisinin türk halkının temsilcisi gibi gösterip, dar zamanlarında burjuva milliyetçiliğini alet ederek, baskı altında tuttuğu halkları assimile (eritme) metotlarını daha hızlı çalıştırmaya başlatır ve halklar arasındaki çeliş-

kileri keskinleştirerek onları birbirine düşürmek prensibinden hareket eder. Bugün türk burjuvazısı kendi millî Burjuva ideolojisini işçi sınıfına ve geniş halk kitlelerinin çoğuna benimsetmiştir. Bunun en bariz misalini Kıbrıs harekâtı sırasında gördük. „Yunan halkının Türkün ezeli düşmanıdır“ parolası ile çıktığı ve Ermeniler öyle. Son zamanlarda ise „Kürtler ülkemizi parçalıyor“ naralarını atıp durmaktadırlar. İşte bu tür taktiklerle, Burjuvazi Türkiye Halklarının sınıf ve Millî demokratik haklarını almaması için böyle İdeolojik silâhlara sarılmakta geri kalmaz.

Kürtler ülkeyi parçalıyorlar, hatta bazı ayağı yerden kesik Devrimci geçinen çevrelerin bile Türkiye’de Kürt millî hareketi Emperyalistlerin işine yarar demeleri, onların küçük burjuva alışkanlıklarından kurtulmadıklarını ve onun kuyrukçuluğunu kanıtlamaktadırlar, Kürt milî hareketi türkiye’yi parçalamaz, tam aksine birleştirir ve sağlamlaştırır. Çünkü hareketin kadrosu ve stratejisi işçi sınıfı ideolojisine ters düşmediği müddetçe. Onun için parçalanacak olan Türkiye değil, yalnız işbirlikçi patronların kârlarıdır. Onların Faşist, Şövenist ve milliyetçi İdeolojisi parçalanır. Türkiye Kürdistan’ındaki millî Kurtuluş hareketi, aynı zamanda Türkiye’deki genel çaptaki anti-Emperyalist hareketi tamamlar ve ülkemizde gerçek anlamda bir halk demokrasisinin kurulmasında katkısı olur. Burjuvalar gerçek halk demokrasisinden korktukları için böyle bir mücadelenin yapılmasına karşı çıkarlar.

Türkiye Kürdistan’ında 10 milyondan fazla Kürt halkı yaşamaktadır. Bu halkın yüzde altmış okuma yazma bilmemektedir. Bunun yanında ise Kürt halkının yüzde ellisi Türkçe bilmemektedir. Kürt halkının %80 ni köylerde ve %40 ı topraksızdır. Türk burjuvazisiyle yerli Kürt burjuva ve ağa takımı bu feodal düzeni ayakta tutmak için çeşitli çarelere başvurmaktadırlar. Halkı Kürt, Türk, Sünnî ve Alevî çelişkileriyle oyalamaktadırlar. Bunun misalleri çoktur. Silvan ve Tunceli’nde son komando baskınları Viranşehirdeki katliam ve 15 Şubat olayları en açık son örnekleridir.

Yarattığı bu anarşik ortamla kamu oyunu yanıltmak ve faşizmi yerleştirebilme olanaklarını artırmak içindir.

Tutumumuz ne Olmalıdır

Türkiye gerici ve Faşist partilerin „Sağ Milliyetçi cephe“ adı altın-

da birleşmesi ve Türkiyede Burjuva diktatörlüğünü sağlam temele oturtmak istemeleri ve bu emellerine varmak içinde Faşizmi getirmeleri olanak dışı görülmemektedir. Bu nedendir ki biz devrimcilerin kesin tavırlarımızı ortaya koymaya zorlar.

Faşizme karşı başarılı bir mücadele, ancak geniş halk kitlelerini içeren ve İşçi sınıfının yanında ve devrimci diğer örgütleri de kapsayacak birleşik cephe kurmakla verilir.

Bugün burjuvazinin kullandığı Sövenist, ırkçı politikayı yermek ve Kürt halkına karşı süre gelen baskı, asimilasyon ve diğer zulüm metotlarını Türk işçi sınıfına ve köylüsüne anlatmak suretiyle ortak menfaat ve mücadele çizgisinde tutmak, halkların kardeşliği prensibine titizlikle bağlı kalmak şartını elde kaçırmamakla mümkündür.

Türk işçi sınıfının Kürt halkının millî kurtuluş hareketinin haklılığına ve meşrûluğuna inanmaları ve bunun sağlanması için gereken hertürlü desteğin yapılması için hazır olması.

Aksi bir tavır takındığı takdirde Türk işçi sınıfı ırkçı burjuva politikasının peşine takılmış olur. Bu davranış ise hem işçi sınıfının ideolojisine ters düşer, hemde ortak menfaati bulunan kürt halkının desteğini alamaz.

Tüm demokratlar, aydınlar, sosyalistler ve ilericiler faşizme karşı birleşiniz.

Türkiye İşçi sınıfı ve köylüleri faşizme karşı beraberce hayır de ve birleş.

Faşizm işçinin işini, köylünün ekmeğini ve öğrencinin okulunu elinde alır.

Türkiye Kürdistan'ındaki katliamlara son.

Yaşasın Türkiye halklarının devrimci kücadelesi

Kahrolsun Faşistler ve Emperyalistler.

„RONAHİ“ ye BİXWİNE, BİDE XWENDİN! BELAV KE!

ŞÊX Û TOXTOR

Hevalno, hûn giş dizanin ku dewra me dewra îlm û îrfanê ye. Yê li Ewropayê ne bi çavên xwe dibînin, xelk di çi rewşê da ye û çi bajarvanî aniye meydanê. Xelk diçe hîvê. Le carê jî li welatê me binhêrin: xelkê me hîn di bin destê axa û şêx û began da ye. Hîn jî wan da kerametê dibîne.

Va nivîsara li ser şêxekî han da hatiye nivîsandin ku xelkê me tê da kerametê dibîne û jê medet dixwaze. Va bûyerekî rast e û ne derew e. Em bawer dikin ku xwendevanên me jî di jîyina xwe da tiştin hanê zehf dîtine û baş dizanin.

Li Diyarbêkrê, toxtorêkî nûhî mayenexanek vekiri bû û miştêriyê wî jî kêmbûn. Li hember mayenexana toxtor malê ango dergahê şêxekî hebû. Lê şêx, şêxekî ne piçûk bû, mezin bû. Miştêriyê toxtor kêmbûn, lê yê wî zehf bûn. Gava mirîdên şêx dahatin, dest wala ne dihatin. Destên wan da an beroşek rûn, mast, an berek-du ber hêk, an karek, berxek, tûrikek sawar dibû.

Her yekî derdekî wan hebû. Hinên wan çavêş girtî bûn, hinek kor û kûd bûn, hinekan pişt û zikên wan dêşa, hinekan „cînan lîxistî“ bûn û hinek jî bê zaro bûn. Dermana pêşin şêx dikir. Şêx destê xwe li ser çav û piştên wan, ser zikên wan, ser kul û brînen wan digeland û pif dikir, dia dixwend. Lê dermanê pašin an ê toxtor, an ezraîl bû . . Rojekê Şêx gazî cîranê xwe yî toxtor kir û je ra got: „Toxtor Beg, ez dibînim ku tu li vir nûh î û miştêriyên te jî kêmbûn. Heyfa min bi te tê . . Niha şun da ezê nexweşan bişînim te.“ Hewekî sekinî û dom kir: „Lê divê, tu hêsekî jî bidî min. Pereyê ku te girt em du par bikin, yêk ê te, yêk ê min!“

Toxtor, nexwesên ku her roj tûrta şêx teji dikirin bi çavên xwe dîtî bû, ji bo we, gotina şêx qebûl kir û jê ra got belê.

Roja dinê, sibehê da, miştêriyên toxtor zêde bûn! Toxtor her êvarê perengê xwe kom dikir, nivî vediqetand û şêx ra dişand. Bi vî awayî çend rojan dom kir. Lê destê toxtor ji peran ne dibû. Gava nivê peran dişand, dilê wî jan dida. Bi xwe û xwe ra digot: „Ez çima ewqas pere bidime şêx, ew çi zehmetê dikşîne? Ez dixebitim û ew jî cîyê xwe da rûniştîye û peran digre . .“

Toxtor, roj bi roj pere kêmbû şandin. Lê şêx hejmarê nexweşan dizani bû; mêze kir ku toxtor wî dixapîne, toxtorê xwe garî û ji xwe ra yekî din dît.

IRAK HÜKÜMETİNİN CİNAYETLERİ DEVAM EDİYOR

Kürt halkına karşı saldırısını sürdüren Irak hükümetinin cinayetleri devam ediyor. Bağdattaki ırkçılar, geçenlerde Bağdat'ta tevki edilen on bir Kürt yurtseverini kurşuna dizdiler.

Dışa karşı ilerici maskesini takan militarist Baas yönetimi, Kürt halkını sindirmek için en alçakça ve zalim metotlara başvuruyor. Irak hükümeti, bu saldırı savaşında sivil Kürt Halkına karşı jet uçaklarını, tankları, napalm ve zehirli gaz, en modern imha silahlarını kullanıyor ve Kürt köylerini yakıyor. Onlar sivil ve askeri hedef farkı götmüyorlar; önelerine ne gelirse yakıp yıkmaya çalışıyorlar. Bağdat hükümetinin bu saldırganlığı tam bir kudurganlığa dönüşmüştür. Onların bu tür saldırılarına artık bizzat Irak hudutlarının ötesindeki Kürt halkı bile hedef oluyor.

Öyleki, 28 Nisan 1974 günü Irak tankları bizzat Türkiye'deki Silopi Kasabasının bir köyüne ateş açtılar. Köye düşen üç tank mermisi üç kişinin ölümüne 22 kişinin de ağır yaralanmasına sebep oldu. İşin şaşılacak yanı, bu konuda Türk hükümetinin gösterdiği vurdumduymazlık. Türk içişleri bakanı, gayet sorumsuz bir şekilde, „Bu hareket ülkemize yönelmiş değil,“ diye kestirip attı ve Dış İşleri Bakanlığı ise, „Irak Hükümetinin dikkatini çektik“ demekle yetindi. Yani Türk hükümetine göre, bu hiç te mühim bir olay değil; sanki üç tane sinek ölmüş. Ama aslında Türk hükümetinin bu tavrında şaşılacak bir şey de yok; bu da Türk hükümetlerinin her zamanki politikasına uygundur. Böyle şeyler onları memnun bile eder. Üstelik onlar, Iraktaki Kürt hareketinin boğulması için can atıyorlar ve Irak hükümetini kışkırtıp duruyorlar; ordularını da hududa keyfi için yığmamışlar. Türk hükümeti hiç bu olayı mesele edip Irak saldırganlarının işini güçleştirmek ister mi?.

Irak'ta savaş bütün gücüyle devam ediyor. Kürt halkı, en modern silahlarla üstüne gelen bu saldırganlara karşı yiğitçe savaşıyor. Kürtler, ellerindeki basit silahlarla 50 den fazla Irak uçağını ve 340 tank, zırhlı savaş aracını tahribettiler; Irak ordusundan 15 bin kişiyi öldürdüler ve binlerce kişiyi esir aldılar. Kürt halkı artık bu savaşta yenilmiyecek kadar pişmiştir ve dövüşmeye kararlıdır.

Yaptıkları zulüm ve namussuzluk ne olursa olsun, sonunda pes edecek olanlar yine saldırgan Irak yöneticileridir.

Bütün bunların yanısıra, Bağdat hükümeti, Kürt hareketini bölmek, bu şekilde zafa uğratmak istemektedir. Bu amaçla onlar, harekete çeşitli nedenlerle ters düşen bazı kişilere uydurma bir parti kurdurdular ve yine Kürt halkını asla temsil etmeyen bir adamı cumhurbaşkanı yardımcılığına seçtiler. Bağdat hükümeti buna benzer oyunlara daha önce de birçok kereler başvurmuştu, ama bir sonuç alamadı, bundan böyle de alamıyacaktır. Ne onun oyunları, ne de onun uşağı durumuna düşen bazı hainlerin çabaları Kürt halkının mücadelesini zafa uğratmaya yetmeyecektir.

BAĞDAT'TAKİ İRKÇILARA YARDIM EDİLMEMELİDİR

Bugün Bağdat'taki ırkçılara yapılacak her türlü yardım, silah yardımı olsun, başka yardımlar olsun, yoksul Kürt halkına karşı girişilen saldırı savaşını desteklemek anlamına gelir. Bu nedenle Sovyetler Birliği olsun, öteki sosyalist ve demokratik güçler olsun Bağdat saldırganlarına yardım etmemelidirler. Onlara verilen her merminin ve her silahın yoksul Kürt halkına karşı kullanıldığı bir an için bile unutulmamalı.

Dünyadaki sosyalist ve demokratik güçlere düşen, bu sorunun barışçıl bir yönce çözülmesi için Irak hükümetine baskı yapmaktır. Hiç kimse, elindeki bu kadar modern silahlara ve koca orduya rağmen Kürt halkının karşısında çaresiz kalan ve en barbarca metotlara başvuran Irak hükümetinin Kürdistan'da haklı bir savaş yürüttüğünü iddia edemez.

Bu savaşta yardım edilecek bir taraf varsa o da en basit silahlarla kendisini savunan; hastanesiz, doktorsuz, ilaçsız yoksul Kürt halkıdır.

Ön kopağın devamı

ÇAĞRI

„Modern nüfus planlaması yapıyoruz. Bize sizin kelleleriniz lâzım.“ diyerek Hitler'e, Mussoluni'ye ve de önderi Türkeş'e dahi pes dedirtecek ölçüde ileri gitmiştir. Bu suçsuz insanları hayasızca imha ettikten sonra, mahallin cumhuriyet savcısı Erol Kurtoğluna haber iletilerek hadise yerine getiriliyor. İşlenen yüzkarası vahşeti gören savcı bunun çok hunharca işlenmiş toptan bir katliam olduğunu belirterek, „Yüzbaşım, nasıl oluyorda bu adamlar hep bir arada öldürülüyor, hiç birisi sağa ya da sola kaçmadılar mı acaba!“ sorusu üzerine yüzbaşı, „Savcı bey, siz böyle şeylere karışmayın, bu kaçakçılar Suriye'ye kaçmak isterlerken arkadan vurulmuşlardır. Tutanağımızı tutunuz ve bizim söylediğimiz gibi tutmaya da mecbursunuz.“ diyor. Savcı başka birşey söylemeden bu ırkçı canavarın arzusuna uygun bir rapor hazırlayarak, son perdeyi de kapamış oluyor. Daha sonra cesetlerin sahiplerine teslimi sırasında başlayan ağlaşmaları susturamıyan bu ırkçı köpekler, „haydi evlerinize dönün, şimdi komando askerleri gelecek“ tehdidinde de bulunmuşlardır.

Bunu ilk anda bir kaçakçılık olayı olarak kabul etsek bile, o vakit akla şöyle bir soru gelebilir. Neden bu kadar kaçakçıyı jandarmalar öldürebiliyorda, ölü veya yaralı bir tek jandarmadan bahsediliniyor?

Faşist, şövenist ve tutucu güçler ne derlerse desinler. Olay onların söylediği gibi bir kaçakçılık olayı değildir. Olmadığını, yukardada defalarca açıkladığımız gibi faşist yüzbaşılardan söyledikleri, savcının olay karşısındaki şaşkınlığı, Celal Paydaş ve diğer milletvekillerinin açıklamaları kanıtlamıştır.

Demek oluyorki bütün bunlar bize, olayın Kürt halkına karşı işlenmiş milli bir katliam ve zulüm olduğunu açıkça ispatlamaktadır. Bunu başka türlü görenler şöven ve ırkçıdır.

Bütün devrimcileri – ilericileri ve halktan yana herkesi, Türkiye'de Kürt halkına karşı uygulanan bu insanlık dışı baskı ve katliamlara karşı çıkmaya ve protestoya çağırıyoruz.

HEVRA

RONAHÎ, KOVARA KURDÎ – 8061 ZÜRİCH 61 / Hirzenbach
Postfach 200 – SCHWEIZ

BfG Friedrichshafen, Konto-Nr. 20732404
7990 Friedrichshafen, West Germany

Kiriyariya salewextî: Elmanya Rojava: 9 DM
Welaten din: 5 Dollar

WEŞANÊN RONAHÎ

(RONAHÎ YAYINLARI)

* KÛRTLER, ÇAĞDAŞ KÛRDİSTAN TARİHÎ (1918-1946)
Yazan: L. Rambout Fıatı: 10 DM.

* TÜRKİYE ŞARTLARINDA KÛRT HALKININ KURTULUŞ
MÛCADELESİ
Yazan: Hıdır Murat Fıatı: 7.50 DM.

Türkiye Şartlarına Ters Düşen Bir Tez:
* MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM
Yazan: Ronahî Fıatı: 2.00 DM.

* Türkçe İzahlı KÛRTÇE GRAMER
Yazan: Dr. Kamuran A. Bedirxan Fıatı 7.50 DM.

* ŞIVANÊ KURD, KÛrtçe roman
Yazan: Ereş Şemo Fıatı: 5.00 DM.

* HELBESTÊN BİJARTE, KÛrtçe Şiirler
Yazan: Cegerxwîn Fıatı: 7.50 DM.

* REŞOYÊ DARÊ, KÛrtçe Roman
Yazan: Cegerxwîn Fıatı: 3.00 DM.

* ZEWACA BÊ DİL, KÛrtçe Piyes
Yazan: İsmailê Dûko Fıatı: 6.00 DM.

* HELBESTÊN KURDÎ, KÛrtçe Şiirler, Marşlar, Hikayeler
Yazan: RONAHÎ (baskıda) Fıatı:

* THE NATIONAL QUESTION OF TURKISH KURDISTAN
Yazan: Dr. İ. Şerif Vanlı Fıatı: 3.00 DM.